

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

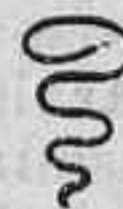
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

CARETAS Y CAPUCHONES

E. SANCHEZ SEÑA.

Un simpàtich novelista
molt discret y observadó
y autor de sarsuelas, plenas
de «chic» y bona intenció.

CRÓNICA.

La festa obrera del primer de maig, dedicada a la Mare de Déu de las vuit horas, encare que ha transcorregut tranquilament a Barcelona, no 's podrà afirmar en absolut que haja passat sense ruidó.

Es cert que no hi ha hagut ni tant sols necessitat de tirar arena als entarugats de la Rambla (que sobre 'ls tarugos s' hi tiri terra ¡qué més desitjan nostres regidors!...) es cert que 'ls tranvías han circulat, ab lo qual no podrà dirse com l' any anterior, que la festa no podia anar ni ab rodas; es cert, en fi, que no hi ha hagut manifestacions, ni *meetings* grossos ni xichs, ni mónstruos, ni sense monstruositats; pero no pot negarse que hi ha hagut ruidó.

Durant la nit del dissapte van estallar alguns petardos en distints punts de la ciutat y del Ensanxe.

Ja a la matinada del mateix dia n' havia reventant un sobre la teulada de una quadra de la *España industrial*.

Pero, senyor, ¿no deyan que la policia temps enrera 'ls havia descubert tots, los uns en forma de pera, los altres en forma de poma, los de més enllá en forma de taronja?

Ja ho veuen: ni ab tal agabellament ha pogut barrotar tota la fruyta de destrucció nascuda en l' arbre dels instints perversos.

Perque—y deixant per un altre dia 'l tò de guassa que s' havia empenyat en mantenir la mèva ploma de cronista—no hi haurá un cor que de honrat s' aprecihi, ni una inteligencia que de sensata blasoni, que no anatematissi 'ls atentats cobarts y estúpits de certa especie... Cobarts, sí, perque 'ls que 'ls cometen no presentan la cara; y estúpits en alt grau, per quant casi sempre afectan més aviat al ignocent que a aquells contra 'ls quals premeditadament se dirigeixen.

* * *

Comprench molt bè que ni 'ls treballadors, ni la causa que defensen, poden ser may en cap concepte responsables de la má oculta y criminal del miserable que després de cerciorarse de que ningú l' ha de veure, cala foch a la metxa de un petardo, sigilosament lo tira dintre de la primera finestra que troba oberta ó 'l deixa al peu de la primera porta que troba abandonada, y desapareix apressurat, esperant l' espatech de l' explosió.

Los majors enemichs de la reivindicació dels drets del obrer, son aquests canallas, empenyats en fer caure sobre una classe honrada l' odiositat que suscita aquest sistema de fer soroll y de produhir desgracias.

Perque, vamos a veure, ¿qué pretenen los petardistas? ¿Alarmar a la gent pacífica? Donchs l' alarma produheix la paralisació dels negocis; la paralisació dels negocis es causa immediata de la disminució del treball, y de la disminució del treball derivan la miseria y las angustias del obrer.

¿Se proponen enconar més y més las diferencias de classe? Brau servey prestan llavoras als que avants que tot y sobre tot necessitan la pau y l' armonía, la normalitat y 'l dret per avansar ab pas segur per lo camí de la seva redemció.

Suposém que 'ls petardistas se multipliquessen; que la moda cundís; que aquest medi odiós,

perdut tot sentiment moral, sigués lo nostre pá de cada día, de cada hora, de cada instant; ¿no pendria la societat las sevas precaucions? ¿los poders públichs no s' apressurarian a considerar a aquesta societat gravement malalta? ¿no aprofitarian—considerantla aixís—la ocasió que 'ls vindria que ni pintada, per condemnarla a dieta rigurosa, suspenent ó abolint tots los progressos, totas las llibertats, totas las garantias que al ciudadá corresponen y que tants rius de sanch han sigut menester pera conquistarlos?

Veus aquí com tothom ne sortiria perjudicat, y més que ningú 'ls mateixos obrers, perque aixís com diuen los castelláns: «los duelos con pan son menos», la falta de llibertat y la negació del dret, pèls que no tenen una posició assegurada y pugnan per alcansarla, equival a la humiliació, a la esclavitut y a la impotencia.

Aquesta es la nota que se m' ocorre sobre la segona celebració del primer de maig, que ha transcorregut pacíficament sense trastorns, gracias a la cordura admirable dels nostres treballadors, y que a no ser l' epissodi dels petardos, hauria denotat un progrés real y efectiu en las costums públicas del poble catalá.

En diversas ocasións he condemnat las rifas ab que 'l govern espanyol explota la credulitat excessiva y la mania funesta de fantasiar que distingeix al poble espanyol.

A pesar de tot, los sorteigs se succeheixen, y será menester que transcorrin molts anys y que 'ls que acostuman a comprar bitllets aprenguin a calcular, ó bè—lo qual es encare més problemátich—que vingui un govern prou moral y prou després que suprimeixi la loteria de un cop de ploma; será menester—repetesch—alguna cosa d' aixó pera que deixi d' existir aquesta plaga.

Avuy no parlaré de la loteria nacional, sino de una loteria estrangera que li está fent la competencia, y que per lo que diu *La Gaceta española*, de Londres, presenta tots los caràcters de un verdader timo.

Més de una vegada haurán vist mos lectors certs anuncis publicats en distints periódichs y encabessats ab lo títol: GRAN LOTERÍA DE DINERO, baix lo patrocini de la casa de banca Valentín y companyia, de Hamburg.

Donchs sápigam que als que tal joch efectúan, la citada *Gaceta de Londres* 'ls ha qualificat d' *estafas, lladres y timadors del dos* (tal com sona), sense que aquests qualificatius hajan merescut una contestació dels aludits, ni en la premsa, ni davant dels tribunals de justicia.

La Gaceta española refirma 'ls seus apóstrofes ab arguments que 'm semblan irrefutables.

¿Qui han sigut—pregunta—los agraciats ab los premis més grossos en los 100 anys que, segóns diuen, conta d' existencia la *Lotería de Hamburgo*?

Ningú ha respost a la pregunta.

¿Per qué no 's publican—afegeix—los anuncis de la tal loteria ni a Inglaterra, ni a Fransa, ni a Italia, ni a Bélgica, ni a Austria, ni a la Alemania mateixa? ¿Per qué 's publican solament a Espanya?

La resposta que correspón a aquesta pregunta es de aquelles que fan venir lo rubor a las galatas. No 's publican los anuncis sino a Espanya, perque únicament aquí hi ha manços que 's deixan explotar ignominiosament; perque única-

DESPRÉS DEL PRIMER DE MAIG.

Conseqüències del excés de provisions.

—¡Dèu mèu! La carn passada y 'ls ous covats y ab pollets y tot.

Lo pa se 'ls va tornar tan dur, que per partirlo van tenir de serrarlo.

Tan grossa era la provisió que van fer, que no 'ls ha quedat més remey que tornars'ho á vendre.

Aquest egoista, perque no se li passés res, va menjars'ho tot.

ment aquí l'afició a la rifa pot favorir aquesta classe d'exploracions. Los autors de la rifa de Hamburg ho saben y per aixó se 'ns rifan.

Serveixin de advertència aquestes ratllas, y procurin en lo successiu los somia-truytas no deixarse emborratjar, ni per l'alcohol alemany, ni per las rifas hamburguesas, que si l'alcohol ompla 'l cap, las rifas buydan las butxacas.

P. DEL O.

EPIGRAMÀTICH.

Llegint una novela
d'un escriptor dolent que ¡l'infelís!
imita (segons ell) l'istil castís
del eminent autor de *Marianela*,
indignat exclamà un crítich famós:
—¡Sí que ho es de *galdós!*—

J. BARBANY.

UNA RIVAL.

Noveleta històrica, de malas costums.

I.

SOSPITAS.

En Fernando y la Elvira s'estiman temps há. Los seus amors son de lo més apacible y ditxós que pot imaginarse. Cap diferencia d'edat, ni 'l més petit obstacle, ausencia absoluta de desproporcions de fortuna. Los pares d'ells volen a n'ella, los pares d'ella 'l volen a n'ell. Lo xicot t'è carrera, porvenir y bona reputació: la nena es guapeta, honrada y laboriosa.

Está ja fixada la fetxa pera la celebració del casament. Falta únicament mitj any.

Tot los somriu, tot los va vent en popa...

Pero, repentinament ¡ay...!

—Papá—diu un divendres la Elvira al autor dels seus días:—papá... ¡soch molt desgraciada!

—¿Y aixó?... ¿Que trobas que no 't cau bé aquest pentinat? Perque las noyas devegadas 'us consideréu desgraciadas per cosetas aixís.

—No, senyor, no: soch la criatura més desventurada del mon. En Fernando... (*Explossió de plors y singlots.*) ¡En Fernando no m'estima!

—¡Dimontri! ¿Cóm ho sabs? ¿t'ho ha dit ell mateix?

—No, senyor; pero jo ho conech, ho veig, ho palpo...

—¿Y qu' es lo que palpas?

—Que hi perdut lo seu carinyo.

—Pero... ¿en qué 't fundas? Me sembla que tot aixó serán aprensions tèvas.

—¡Ay, tan de bó que ho fossin! Quan una estima de veras, no s'equivoca tan fàcilment. D'un quant temps a aquesta part observo que no vè ab tanta freqüencia, que las sevas visitas son més curtas que avants, que quan es aquí no més pensa en auársen, que 'm parla distretament com si tingués lo cap en un altre lloch... ¡Ay papá, lo meu cor no m'enganya! N'estich segura... en Fernando n'estima un'altra... ¡tinch una rival!...

—¡Una rival! Aixó es d'un ópera...

—No, senyor: es d'un drama, d'una tragedia, que t'è per titol *La mort dels meus amors*...

—¡Caramba, caramba! Ho dius ab tanta formalitat, que al fi m'ho farás creure... Me posaré en guardia.—

Y s'hi posa.

II.

ESPIONATJE.

Cada vegada que en Fernando surt de casa la seva promesa, sense qu'ell se 'n adoni, una sombra 'l segueix.

Es la sombra del pare de la Elvira.

Lo bon senyor s'ha proposat averiguar lo fonament de las suposicions de la seva filla y exerceix respecte al pressunto infiel un espionatje continuu

Vol sapiguer abont vá, qué fá, ab qui 's tracta, quinas companyias t'è.

Lo primer dia lo segueix fins a cal perruquer, lo segon hasta la porta del *Continental*, lo tercer 'l deixa al 'éurel entrar a l'Ateneo...

Al quart dia 'l pesca.

—¡Ja 'l tinch!—murmura 'l pobre papá, apretant las dents ab amargura:—aquest serà 'l niu de la rival: quedémnos aquí de centinella.—

En Fernando ha entrat en una casa de bona apariencia, ha pujat vint ó trenta esglahons y s'ha ficat en un pis, sense que se l'haja sentit trucar.

Lo sogre observa tots aquests detalls, dret al peu de la entrada y aplicant l'oído ab escrupulos cuidado.

—Esperémlo—diu l'home ab l'obstinació d'un pare que ansia ans que tot la felicitat de la seva filla.

Mitj' hora després se 'l sent baixar. Lo sogre s'amaga en la escala del davant y vigila ab molta atenció.

En Fernando surt pàlit, nerviós, preocupat...

—Vaja—murmura 'l sogre:—deuhen haver tingut paraulas avuy. De tots modos, ja s'è l'amagatall.

III.

DESCUBRIMENT.

L'endemá, a la mateixa hora que 'l dia anterior, lo papá de la Elvira está ja de guardia davant de la casa en qüestió.

Compareix en Fernando, crusa la portalada y 's pert escalas amunt.

Dos minuts després, lo bon sogre, ab los drets que dona l'amor de pare, se fica també en la entrada fatal y puja fins al primer pis.

La porta está oberta. Entra: dona alguns passos y sent una véu, dugas véus, moltes véus; pero la més clara y vibrant es la de 'n Fernando. Avansa alguns passos més, guayta per una porta mal tapada ab una cortina y retrocedeix instantáneament...

¡Ja ho sab tot!

Baixa al carrer y s'atura.

¿Ha de plorar? ¿ha de riure?

No acaba de determinarse.

Per fi 's posa a caminar en direcció a casa seva, y caminant medita.

Al arribarhi ha prés ja una resolució.

—Filla mèva—diu a la Elvira:—está despedada la incógnita.

—¿Es veritat lo que jo deya?

—Ho has endevinat. Tens una rival.

—¿L'ha vista?

—Sí: ab aquests.—

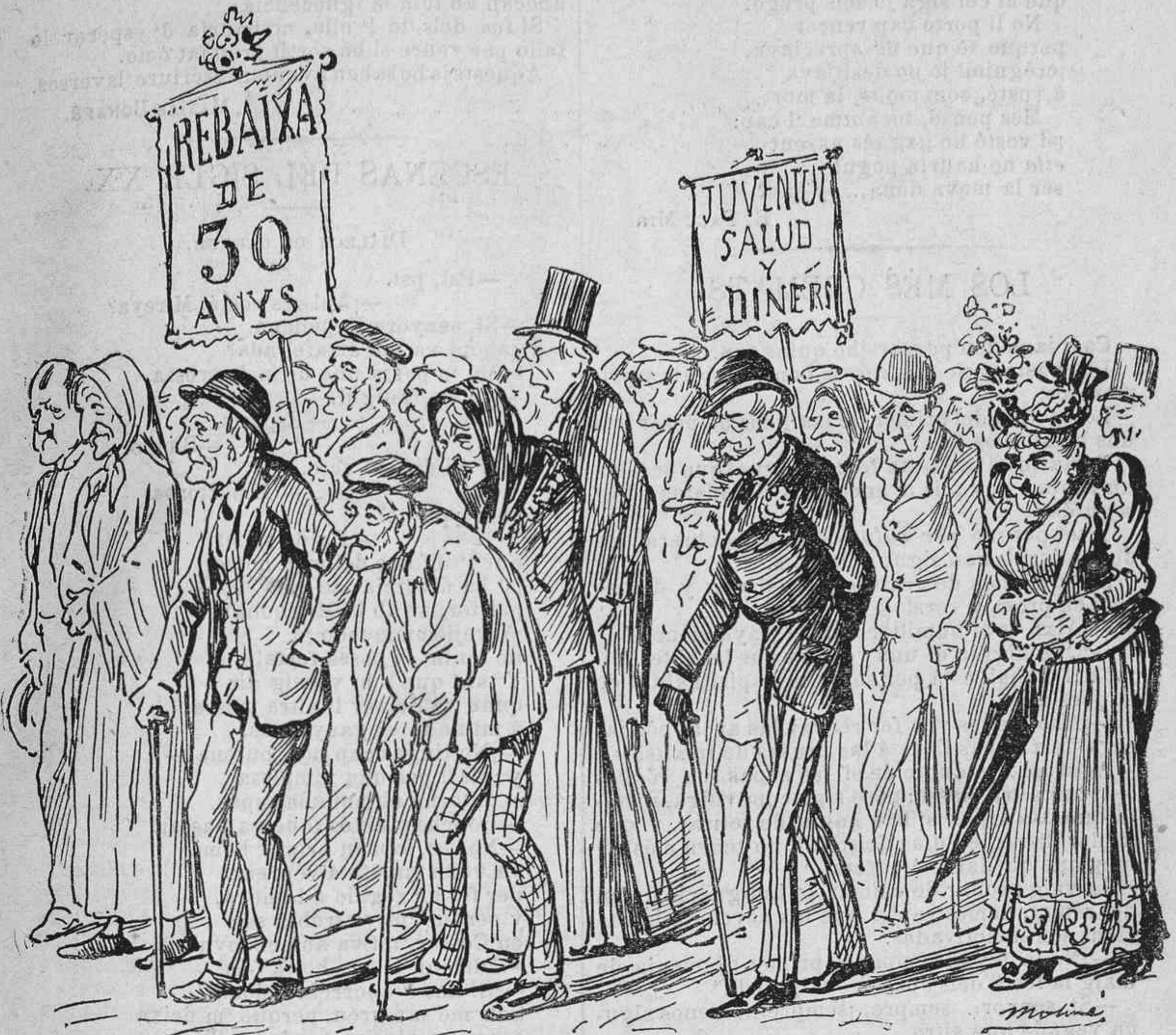
Y al dir ab aquests, se senyala 'ls seus propis ulls.

—¿Qué pensa fer ara?—exclama plorant, la pobra nena.

—No t'espantis: ja ho sabrás.—

Y 's posa a escriure desseguida.

LA HUELGA DELS ANCIANS.

Demauan rebaixa d' anys,
retorn de la joventut
y total restitució
de la forsa y la salut.

IV.

ULTIMATUM.

Aquell mateix vespre en Fernando reb una carta del seu futur sogre.

La enérgica epistola diu aixís:

«Fernando: hi descobert los teus enredos y sé perquè t' apartas de la Elvira. La méva filla té una rival. Pues bé; ó romps desseguida ab ella ó no tornis més á casa. Perque no duptis de la seguretat ab que parlo, aquí t' envio 'l retrato de la rival de la Elvira.»

En efecte: junt ab la carta hi va un petit sobre tancat. Lo jovenet l' obra, mira 'l retrato que conté y llansa un crit.

¡Es la sota d' oros!

Lo sogre li ha ensumat la flaca.

CONCLUSIÓ.

L' Elvira y en Fernando s' han casat. Ella diu qu' es molt felis y ell assegura qu' es molt ditxós.

Ara ja no juga...

Al menos, fora de casa.

En lo domicili conjugal, se suposa que sí.
Pero d' aixó sóls la Elvira podria donarne rahó.

A. MARCH.

AL PÉU DEL FOSSAR.

Aixís cap-baix s' explicava
al péu de un fossa' un casat,
l' home més desventurat
qu' hi ha sota la volta blava.

—Molt volguda sogra méva:
crech que no li tinch de dir
lo molt que á mi 'm fa sufrir
la malvada filla sèva.

Molts homes, de un modo injust
á las sogras maleheixen;
jo no... puig si ells las coneixen
jo no tinch semblant disgust.

Per lo tant, jamay renego
de vosté, mamá estimada,

y de gloria coronada
que al cel siga jo sols prego.

No li porto cap rencor
perque sè que m' apreciava,
¡créguim! jo no desitjava
à vosté, com molts, la mort.

Mes penso, tocantme 'l cap:
¡si vosté no hagués na: cut
ella no hauria pogut
ser la mèva dona... ¿y sab?

B. PACU MIR.

LOS MÉS CREMATS.

Casi ja poden pensar'ho quins son.

Los poetas que fan versos bons, delicats y primorosos.

Lo barullo del primer de maig los ha posat fets uns bassiliscos.

Parlarlos d' aquesta fetxa es igual que acostar un misto à una pila d' encenalls. S' inflaman desseguida.

Y tot perque *per culpa* de la festa obrera, los Jochs florals han sigut aplassats.

¡Si 'n diuhen de frasses retumbants y disbarats en prosa y vers!

—¡Aixó es la humiliació de la gaya ciencia!

—¡Que diguin d' una vegada que la materialitat del treball está per sobre la espiritualitat de la poesia!

—¡Ahónt s' es vist fer retirar las arpas eólicas pera deixar pas libre à las brusas de teixits!—

Aquí neix lo dupte de si las arpas son *eólicas* ó d' un' altra classe; pero siga com vulga, resulta que las arpas s' han hagut de retirar, y que 'ls floralistas, en días de soroll, no tenen més remey que quedarse à caseta.

Jo vaig probar de calmar la indignació de un del remat, demostrantli que las sèvas exclamacions son inmotivadas.

—¿No la feyan sempre 'l primer diumenje de maig la festa dels Jochs?—vaig dirli.

—Sí, senyor... sempre, ¡sempre!... menos alguna vegada que altra.

—Pues ¿per qué l' han suspesa aquest any?

—¿Que no ho veu per qué? Per aixó del moviment obrer.

—¿Que vol dir que 'ls treballadors s' hi oposavan à que vostés celebressin l' acte?

—No, pero ja comprén vosté que las circunstancias no eran apropósit pera floralejar...

—¿Tan poch valor tenen los poetas cataláns? ¿per qué havian d' espantarse? ¿quina ocasió millor que aquesta pera demostrar la sèva virilitat?

—Ja veurá, nosaltres no 'n gastém de virilitat ni cosas d' aquestas: à nosaltres déixins tranquils ab las nostras figuras retóricas, imatjes poéticas y filigranas rimadas.

—¿Vol que li digui lo que penso de vostés? Que son una colla de socialistas, que no han celebrat los Jochs florals pera secundar la *huelga*.—

No obstant, prescindint d' aquestas onadas d' indignació, l' aplassament del torneig poètic ha contribuít à conservar las esperansas dels que no creuhen en las carbassas fins que se las senten rebotre pèl cap.

—¡Quí sab!—deya no fa molt un candorós aspirant à mestre en gay saber:—jo encare confio, encare...

—¿Per qué?

—Home... ¡haventse de publicar lo fallo...!—

Se veu qu' aquest infelis es un dels que s' hi abocan ab tota la ignocencia.

Si fos dels de l' olla, no hauria d' esperar lo fallo per veure si ha sortit premiat ó no.

Aquests ja ho saben avants d' escriure 'ls versos.

MATÍAS BONAFÉ.

ESCENAS DEL SIGLE XX.

DIÀLECH DE CARRER.

—Pst, pst.

—¡Ah! ¿es vosté, Mireya?

—Sí, senyora Papellona.

¿ahónt va tan atrafegada?

—Me 'n passa una de molt grossa.

—¿Y aixó? digui.

—Esperis.

—Bueno.

—L' hi diré al acte.

—'M pertorba

pero ¿qué tè?

—Ha de saber

que l' infame del mèu home

¡s' ha divorciat de mí

per tornar ab la Magnolia!

¡Y veji com quedo jo

no tenint la bossa forta!

Y tant que l' hi vareig dir

quan va deixar l' altra mossa:

à mí no m' enganyis pas.

—¡No tingas cap pór, bufona!—

y ¡plaf! per una ximplesa

s' entorna ab aquella sopas.

—Donchs y aixó, ¿qué va passar?

—No res, lo mèu primer home

va venir un día à véurem

per fé' un regalo à la noya,

y perque 'ns va trobar sols

en Cèssar, tot va aná endoyna.

—Dimoni, si que ho fa fort.

—¡Si fins l' aborreixo, dona!

Sóls me sap gréu, perque 'm deixa

sense un céntim, ¡mala sombra!

Y no 's cregui, l' hi soch franca,

y m' agradava com à home.

—Qué vol fer'hi, ja ha fugit

aquell temps, la edat *plautónica*.

—Sí, tè rahó, pobre gent,

s' *estimavan* allavoras.

—Y 's casavan.

—*In eternum*.

—Eran bastant *Papamoscas*.

Jo si no pogués *cambiar*,

francament, ja fora morta.

—La variació es lo gust.

Y 'l *gust* es l' única cosa

positiva.

—¡Sí!

—Ab aixó,

ublidil à en Cèssar, dona,

que vosté tè un bon pamet,

uns bons ullets y es xamosa,

y mentres quedin notaris,

no l' hi faltará un cigonya

que l' *hi pinti* y que n' hi digui

bèn content quatre à tot' hora.

—Bè, ho faré.

—Sí, sí, distreguis.

¿Y à quin café va?

—A l' Aurora

NOSTRE PA DE CADA DÍA.

Cada dia un xich de pluja,
cada dia més mullena:
no podrien aquests núvols
fè una senmana de *huelga*?

cada vespre 'm trobará.
—Ja hi aniré.

—¿Quán?

—Molt prompte.

A. LLIMONER.

LLIBRES.

GAZIEL.—*Poema de APELES MESTRES*.—Lo llojerat poeta, tan pródich, de un quant temps ensá en donar á llum sas obras, acaba de enviar á las llibrerías la qu' en la serie de las que porta publicadas ocupa 'l número 13.

Gaziel es un poema de un género completamente distint de *Margaridó*. L' amor y la naturalesa, las eternas inspiradoras de son númen poétich, sas inseparables amigas, tenen poch que veure ab *Gaziel*, qu' es més aviat un quènto fantástich ab punts y ribets de filosófic.

Pero ¡quin quènto més hermós! ¡Quina manera de relatarlo!... ¡Quins primors de forma! ¡Quina sobrietat y justesa de llenguatge! Y sempre aquella fraseologia moderna, y no per elevada menos al alcáns de totas las inteligencias.

Un poeta se consúm en son refugi, teixint sa obra mestra. La termina. ¿Y qué? Tal vegada á despit dels grans afanys que li ha costat, no será compresa tan sols... L' amargura l' invadeix, tira á la llar l' últim buscull, y per entre la flama surgeix *Gaziel*, lo geni del foch, un diable alegre y complascent.

—¿Qué vols? Demana y t' ho donaré—li diu *Gaziel*. Y ell, lo poeta, no desitja sino tres cosas: *Gloria*, *Amor* y *Riquesa*. *Gaziel* lo posa en possessió de totas tres: es aplaudit per sos émuls, es estimat per la dona qu' en sos somnis se forjava, posseheix inagotables tressors; y quan se presta espontáneament á fer donació de la seva ánima sellant ab sanch de las sevas venas lo pacte ab *Gaziel*, aquest li observa: que avuy ja aixó no s' acostuma, tota vegada que prou n' hi ha pera

perdres y desesperarse ab lo mateix que 'l poeta ha demanat. Ab la *Gloria* trobará l' enveja; ab l' *Amor* lo desencant; ab la *Riquesa* la sacietat. Lo que no trobará es la felicitat desitjada. Cent voltas millor que possehir es esperar, desitjar y treballar per obtenir. Lo poeta, obrant aixís, se transformarà en gran orat ó en geni.—¡Tant se vall!—diu ell, y 's resigna ab la seva sort, desprenentse de las últimas obsessions de aquell somni.

Tal es la quinta essencia del assumpto, que com se véu, en res se sembla á las demés inspiracions del poeta. En lo que 's mostra 'l mateix de sempre es en la perfecció de la forma. Sens dupte *Gaziel* es una de sas obras més llimadas, millor contornejadas, més vigorosas que li coneixém.

La edició, adornada ab capritxosos dibuixos del mateix autor es espléndida, com totas las que ha vingut donant á la estampa á partir de sos admirables *Idilis*.

* * *
MASSINI.—*A puntes para la historia de este cantante*, per ENRIQUE SÁNCHEZ TORRES.—L' obreta que porta aquest titol es un folletet en lo qual se enumeran las condicions y algúns epissodis de la vida de aquest famós tenor. Té bastant interés y 's deixa llegir ab gust, sobre tot per los aficionats á las estrellas musicals.

* * *
UNA FASE DE LA CUESTIÓN SOCIAL, per J. VILA.—L' autor de aquesta obra demostra coneixements extensos y sólits en la materia que tracta, que no es altre que las asociaciones de socorros mútuos, tan rutinarias, per lo regular, aquí á Espanya. Compara lo que son aquestas societats aquí, á Inglaterra, á Fransa y altres paissos, y adelanta la necessitat de la seva reforma, valentse de numerosos arguments, algúns d' ells, si no tots, reforats ab un gran fondó de sentit práctic. Tots los Monte-pios que existeixen deurian llegir aquest libre y meditarlo.

RATA SABIA.

UN ÀNGEL MÉS.

Cantantli absoltas—l'acompanyavan
ahí al cap vespre—cap al fossà.
¡Pobra minyona!—¡No va morir-se;
prou que á mi 'm consta—la van matá!

A casa sèva—tot es tristesa,
tot son pregarias,—ays y singlots...
quan era viva—la maltractavan;
ara qu' es morta—la ploran tots.

Avuy reparo—que las campanas
tornan per ella—fort á brandar;
y á dins la iglesia—lo clero canta
y plé de ciris—está l' altar.

Ne dirán missas—tot del dot d' ella
perque 'l cel guanyi—si acás no 'l tè...
Quan era viva—sols mal li feyan;
ara qu' es morta—li fan lo bè.

Jo l' estimava—perque sabia
qu' ella 's moria—d' amor per mí.
Mes, que 'ns caséssim,—¡ingrats! sos pares,
may no ho volguéren—ells consentí.

Perque soch pobre—no fou ma esposa;
de nostras bodas—l' or fou l' embull...
Quan era viva—me la negàren;
ara qu' es morta—tampoch la vull.

¡Oh, pares necis—que no volguéreu
que vostra filla—fès lo goig mèu!
Ploréu si 'us raca—que de Dèu sigui.
Vostra es la culpa—si ara es de Dèu.

Si acás fos mèva—vostra seria;
ara ni vostra—ni mèva n' es...
Ploréu vosaltres,—que á mi no 'm toca:
res ne treuria—qu' ara hi tornés.

JOAN VILASSECA.

PRINCIPAL.

Per fi s' ha inaugurat la companyia, y s' ha inaugurat bè, ab ópera nova, ab personal nou y ab un gran éxit.

La *Mireille* de Gounod es una preciositat, un *bijou*, com diuhen los francesos... sí, senyors, un *bijou*, una verdadera joya, d' estructura senzilla—perque l' assumpto es senzill—pero elegant y primorosa, com á treball de Gounod, que tan admirablement sab dirigir-se al cor escampant penetrants perfums de sentiment.

No pretench fer un anàlisis de la partitura, perque 'm falta 'l temps y l' espay: sols diré que desde que s' alsa 'l teló, cautiva, succehintse las pessas y las escenas, com un engranall de perlas escullidas. La bèn treballada sinfonia, lo preciós vals que canta la protagonista en l' acte primer, qu' es una pessa fresca y exuberant en poesia; l' hermosíssim duo de tenor y tiple de lo mateix acte; la popular cansó del Megali y l' aria de *Mireille* en lo segón, y en l' últim una arieta de tiple, un duo de donas, una cavatina de tenor y un duo de tenor y tiple, son los números de la partitura que més se destacan, los que desde la

primera vegada que 's senten deixan una impressió més fonda.

L' execució acertadíssima. Dirigi l' orquesta nostre paísá 'l mestre Nicolau, donant mostrás de una gran pericia. Lo Sr. Nicolau es un director de primera.

Qui se 'n endugué de cop totas las simpatias del públich, siguié la notable artista Mlle. Salamiani. Sa véu, sense ser de una gran forsa, posseheix admirable flexibilitat y es agradable en extrém. En punt á vocalisar, pocas artistas li empetarán la basa. De manera que la distingida cantant resulta pèl teatro Principal una gran adquisició.

Molt bè 's portá també 'l tenor Millaud y no quedaren malament los demés artistas.

Lo que si reclama algún refors es lo cos de coros. Pero, segóns noticias, tot anirá venint.

Lo *Carlos VI*, cantat lo diumenje, no era nou á Barcelona. Lo mateix baritono Roudil ja l' havia donat á conéixer, y avuy com llavoras, just es confessar que 'n fa una verdadera creació. No en va en Roudil es un artista de cap de brot, en terme principal pèl portament de la sèva véu.

Mme Flavigny es una contralt de mérit extraordinari. No es extrany que alcansés repetidas mostrás d' entusiasme.

Molt bè rebut siguié així mateix lo tenor monsieur Verches, dotat de una véu molt agradable y de una gran intuició musical. Lo baix Borde-neuve se fèu aplaudir ab freqüencia.

Total: l' obra, tant en conjunt com particularment, sorti encare millor que la *Mireille*, lo qual es un bon auguri per la empresa.

Lo públich filarmónich, amant de las novedats, no podrá menos de correspondre á la sèva iniciativa.

LICEO.

Es una llástima que la hermosa partitura *La belle fanciulla di Perth*, que tant notable éxit alcansá la temporada última, dirigida pel mestre Goula é interpretada per la Carrera, s' haja posat prematurament y sense 'ls ensaigs que á una obra de tal importancia corresponen.

Ja sabém que en lo teatro, y tractantse d' ópera sobre tot, no sempre 's fa lo que 's vol, sino lo que pot ferse, per qual motiu es de agrahir que la Turconi Bruni, sens pendres més que vuit días per estudiar la sèva *particella*, se llensés á cantar-la, alcansant, si no sempre, en varias ocasións, algunas mostrás de aplauso sincer, principalmente en lo difícil rondó del últim acte que adorná ab un *fa* sobre-agut, com pocas vegadas s' haja sentit en lo Gran Teatro.

En Moretti no fèu més que una feyna passadora. En Labán se portá bè com sempre. Qui no tragué del sèu paper tot lo partit que hi havia dret á esperar, es lo baix Visconti, com tampoch la Guerrini que 's limitá á cantar la sèva part, sense 'l relleu que li correspón.

La orquesta insegura y fluixa.

Unicament la dansa bohemia, executada ab notable brío, valgué una ovació al mestre Mascheroni.

Veurém si ab la *Cavalleria rusticana* la companyia del Liceo sabrá pendre la revenja.

ROMEA.

Res de nou.

Pero res enterament.

Per lo tant no extranyin que passém de llarch.

Tipos que van de cantó,
senyoras en llibertat,
elegants que hasta fan pò:
¡d' aquesta aglomeració
ne diuhen humanitat!

TÍVOLI.

La restauración es una producció que res té que veure ab un' altre restauració que jo sé, y que vostés, sens dupte, no ignoran.

L' obra agrada, encare que, la veritat siga dita, com moltes altres del mateix género, no ofereix gran cosa de particular.

La Srta. Segovia continúa sent la nena mimada del públich del Tívoli, lo qual no es d' estranyar ateses las notables condicions que la distingeixen.

NOVEDATS.

La viudeta, de 'n Pin y Soler, es una bonica comedia ab punts y ribets de drama. Principalment en l' acte segon y en lo tercer ofereix escenas de un color dramátich bastant acentuat, y que trascendeixen á obra forastera.

En cambi l' acte primer es molt sentit, molt ben observat, molt catalá... y encare dirém més: essencialment barceloní.

Las escenas de las tres germanas cusidoras que victimas de una pérdua de interessos y havent vist desapareixer la posició que avants ocupavan, s' esforsan en aparentarla, sortint al pas al dir de la gent, es un quadro perfecte de una de tantas miserias intimas de las moltes que s' amagan entre la nostra societat.

Lo quadro, sobre tot tal com se presenta, resulta notablement escénich y molt conforme ab la realitat y ab la naturalesa.

Lo segon acte ja es una mica més capciós. Aquella tertulia no es tant d' aquí. Las escenas en que 'l galán confessa la seva perversitat, venent la seva persona per diners á la dona á qui estima, no acaban de convencer. Será molt psicológich: per aquells mateixos impulsos obran molts homes en la vida; pero generalment ho dissimulan y 's guardan molt de confiarho á ningú. Certas miserias s' ocultan. Y ab aixó 's veuen las grans dificultats que ofereix la escena, ahont no sempre 's troba la forma més adecuada de pintar un carácter.

Renaix en l' acte tercer l' interès de la producció. La escena en la qual la *viudeta* s' abraça ab lo seu fill, qu' es ademés de son refugi, la seva esperansa en lo porvenir, es extraordinariament sentida y produheix un gran efecte.

L' obra agrada.

Pero confessemho, ja que á la regeneració del teatro catalá precisa dirigir tots los esforsos: hauria agradat més si la execució, molt ben dirigida, hagués sortit més ajustada per part dels actors. En aquesta classe de produccions es necessari un domini complert del paper, á fi de detallarlo, á fi de veure'l: aquesta es la paraula. De altra manera moltes escenas se fan llargas y esllanguidas; molts diálechs plens de mérit literari, perden lo relléu y la importancia.

Recomaném, donchs, al Sr. Tutau, qu' es un escelent director d' escena, que procuri baquetjar als actors de la companyia prenent exemple dels quadros extrangers que tot sovint tenim la sort de veure á Barcelona.

L' autor, cridat á las taulas ab insistencia, no pogué presentarse á rebre 'ls aplausos del públich, á causa de un dol de familia.

CATALUNYA.

Continúa la *Casa del oso*, que amenassa convertirse en una producció inagotable, digna germana de *La Gran via*, com á filla qu' es del mateix pare, lo mestre Chueca.

Y continúa també la cassa d' entradas al só de las trompetas del *Chaleco blanco*, tocadas per la banda femenina.

Las trompetas bíblicas feren caure segons diuhen, las murallas de Jericó; los trompetas del *Chaleco blanco* fan caure qu' es un gust las pesetas de las butxacas del públich, que cada nit ompla l' *Eldorado*.

CIRCO EQUESTRE.

Ja ha comensat y ha comensat bé. No en vá hém entrat al mes de maig, porque 'l Circo de la Plassa de Catalunya convidi á tots los aficionats á passar l' estona distretament.

Entre 'ls artistas que més han cridat l' atenció s' hi contan la familia Franz, los germans Hoffman y 'ls clowns Cichans-Ruig y Silencio que tenen molt bons acudits.

A pesar de tot, lo Sr. Alegria, tan amant de la varietat, té, segons noticias, una multitud de artistas nous en escabeig.

N. N. N.

¿QUÉ M' HI DIUHEN?

Valguentme de mil tramoyas,
á dos noyas
he lograt escabetxar;
pro, tement doná un mal pas,
es lo cas
que no sè per quina optar.
L' una conta ab bona renta,
mes no ostenta
de guapesa un sol esquitj,
l' altre es hermosa á tot sè;
pro no tè
ni un céntim partit pèl mitj.
Y fá 'l cas més escabrós,
que á las dos
las estimi, sí, senyor,
per amor, á la bonica,
y á la rica,
també per amor... á l' or.
Per xó jo mirar voldria
si seria
possible poder cassar,
fent de l' or y la guapesa
doble presa,
bon pamet y benestar
En va busco la manera
més certera
de resoldre la qüestió,
puig per més que m' hi enmohino,
no endevino
una bona solució.
Y com sè que á més d' horrible
es punible
casarse ab las dos de pas,
d' una sols m' he de fè ayment,
tot deixant
á l' altre ab un pam de nas.
Mes ¿quina fóra millor?
¡ay, senyor,
diguéu, no 'm feu consumir!
perque ab tan de barriná,
com més vá
menos sè quina escullir.
Sent de la rica 'l marit,
¡quin seguit
de fástichs y escarafalls!

LA VIDA A LONDRES. (Dibuix de P. Erix.)

ESQUELLOTS

Un agent de policia y dos borratxos.

Ab las huelgas y 'ls petardos casi ningú de Barcelona 's recorda de las eleccions municipals.

Al dir *casi ningú*, pretench indicar que en aquesta regla general hi ha excepcions.

Hi ha qui se 'n recorda tant y tant, que no pensa en altra cosa.

Pregúntinlo als cacichs conservadors més ó menos tíos Pantorrillas que conta Barcelona pera no ser menos que Castelló de la Plana: preguntil-s'hi y 'ls ho explicarán.

* * *
De un de aquests m' han referit lo següent:

Haventlo anat á trobar un candidat que afanyós de figurar se ficá alguns mesos en rera en lo sanhedrí de la Rambla de Santa Mónica, pera tractar d' eleccions, li digué aquell:

—Y bè, vamos á veure, ¿conta vosté quan menos ab un centenar de vots?

—Me sembla que sí —li va respondre.

—Donchs donga per assegurada la victoria: cent vots de vosté y quatre ó cinch cents escombriaires nostres farán lo computo. Per lo tant ja pot dormir tranquil.

y optant per la que m' halaga,
¿quina plaga
d' enmohinos y badalls!
¿Cóm, Dèu mèu, ho podré fer,
per poder
aplacar aquest neguit
que 'm fá veure las estrellas?
¿quina d' ellas
es per mí millor partit?
Mes calléu, ja tinch un plan;
ab l' argent
tot s' arregla; aixó sentat,
de prompte 'm caso ab la rica;
la bonica...
ja m' entenen, ¿no es vritat?

Per l' interessat, PIRIPICHIO.

* * *
Aquest es lo plan establert.

Confiar l' éxit de las próximas eleccions municipals á una numerosa comparsaria. Fer votar á tots los morts, á tots los ausents, á tots los desconeguts que emporcan las llistas electorals. Cometre un sens fi de delictes de falsedat.

¿Ho consentirá 'l vehinat de Barcelona?

Nosaltres creyém que 'l deber de tot ciutadà consisteix en evitar á tota costa la comissió de delictes tant asquerosos.

Una reunió de vehins honrats á la porta de cada colégi, coneixedors de la gent del barri, bastaria per evitar un cúmulo de indignitats.

Escoltin: en deficiencia de las autoritatats ¿no 's dedica la gent honrada á perseguir als petardistas?

Donchs fassinse cárrech qu' entre 'ls petardistas de dinamita y 'ls petardistas electorals, no es tan gran la diferencia.

Rebo pèl corrèu la següent pregunta formulada en vers:

«Sr. D. P. del O.

»Soch curiós: clá y catalá,
y si es que 'm vol contestá
á lo que preguntaré,
cregui que li agrahiré
més de que 's pot pensá.

»Nostre famós Samuel (1)
qu' encar que juhéu, al Cel
déu tant ¿me sabria di
(y pot ferho sens rezel)
si sab tocar lo violí?

»J. P. Valdés.»

Contestació mèva:

¿Si sab tocar lo violí?
Jo bè ho he sentit á dí;
mes no sè si ho fa molt net;
no obstant, se 'm figura á mi
que al bisbe li ha fet l' arquet.

La festa del primer de maig al teatro Romea tractavan de celebrarla com si fos una festa com las altrás: ab funció á la tarde y ab funció á la nit.

Poca gent assistí á la primera funció; y menos encare á la segona, per qual motiu la empresa á última hora determiná suspéndrela, quan ja 'ls pochs espectadors que hi assistiren havian entrat al teatro.

Surtí l' avisador de teló enfora y digué:

«Respetable público: por motivos... (una pausa) por motivos... (segona pausa y mirada al sostre com qui busca la paraula) por motivos... (al últim l' ha trobada) por motivos *análogos* se suspende la función de esta noche.»

Dos concurrents al palco del oncle:

—¿Quín nom ha dit?

—*Anábolos*.

—¿*Anábolos*? ¿Y qué haurá volgut dir?

—Home, 's veu ben clar: haurá volgut dir que 'ns ne podíam *anar... ana-golos*.

—¿Creurias que 'm carrega molt aquesta mena de gent que per dir qualsevol cosa, emplea un llenguatge tan fi?

Aumentan los preparatius pera la celebració del concurs de bellesa. Segóns una nota passada als periódichs, s' ha rebut ja una porció de fotografias: 24 de Madrit, 38 de Barcelona, 14 de París y un número regular de altrás distintas poblacions.

Ara 's farà la tria y després lo concurs entre las elegidas.

Un Jurat decidirá quinas son las més guapas.

¿No 'ls sembla, que no haventhi res al mon que siga tant quèstió de gustos com la bellesa femenina, no ha de ser la decisió de un Jurat, per intel·ligent que siga, garantía suficient d' acert?

Per aquestas cosas res més convenient que 'l sufragi universal de la concurrencia.

Apenas mitj embastada la urbanisació de la continuació del Passeig de Colón, ja s' hi están plantant palmeras.

Un periódich fa notar que la polsina del car-

bó de pedra y la falta d' empedrat ennegrirá las palmeras.

—¿Y qué?—dihém nosaltres.—Serán palmeras de dol y estarán en lo lloch que las hi correspon.

La continuació del Passeig de Colón es lo camí que guía al cementiri nou.

L' escena á Sant Felip Neri.

Per tandas hi van compareixent tots los burots, tots los punxa-sarrias del districte municipal de Barcelona.

D. *Grabiél* Bañolas, sentat á la presidencia, ab un llibre dels Evangelis obert sobre la taula, 'ls hi fa prestar jurament de fidelitat.

Cada burot jura cumplir com á bó lo que li manin: perseguint lo matute en los fielatos y efectuarlo si convé en los colegis electorals.

Al sortir deya un de aquells empleats de kepis y burxa:

—Estich plenament satisfet. perque al fernos jurar, en certa manera 'ns equiparan ab los diputats de la nació.

A lo qual li responia un cabo de resguardo:

—No fan més que lo que deuen. Perque, vamos á veure: ¿qué son al cap de-vall los diputats de la nació? ¡Fills dels burots!

Llegeixo en *La Renaixensa*:

«En las fatxadas de algunas casas de Valencia aparegué aquestes dias fet ab carbó aquest lletrero: *Carne de sibil y burgués á dos reales kilo. De soldado á real y medio.*»

Me sembla que l' autor de aquest lletrero hauria de deixar tranquila la carn humana, y procurar que 's baixés la de badella y de moltó.

He rebut pèl corrèu interior la següent copia de una sollicitud dirigida al president de un casino, que reproduheixo textualment ab sas pintorescas faltas.

Es un document curiós:

«Sr. Presidente del Casino M...

»El abajo firmado natural de Culera (provincia de Girona) y abitant en Barcelona carrer del Tigre n.º... p.º 5 interior y de 32 anos de edat á los senores de esta Cunta dise que abiendo serbido de moso de traginar mobles muchos anos y abent portat molts anos los gicantes de la Ziutat que son los mes grandes que surten á la calle, hoy dia cesant del cuerpo de burots por una mala volencia de vacino de la escala ahont habito. Suplico le consedan la plaza del sereno que ahoy ay en este cacino al la seguretad de quedar bien ab tot y cer borni de un solo hojo per aberle caigudo un pal de mosquitero desocupando en un piso de la calle del Vertrellans como se lo podrá decir la llatera la que los dará entreseñas.

»Dios los guardí á todos de totas desgracias

»Domingo Ll...»

Los duros falsos de la última fornada no 's diferencian dels bons ni pèl color ni pèl pés.

Lo únich que 'ls diferencia es lo drinch.

Los duros bons tenen veu de tiple, 'ls falsos tenen veu de contralt.

Ja ho veuen: per distingir la moneda falsa de la bona ja no será necessari 'l tirabuquet, sino 'l diapassón.

(1) Lo pagano desinteressat de la preciosa fatxada de la catedral de Barceloburg (Alemania).

L' altre dia va donarse en la gran sala del Palau de Bellas Arts un dels anunciats concerts, prenenthi una part activa l' orga del Sr. Amezua.

Segons insinua un periódich, l' orga en qüestió no lluheix tot lo que podria per no tenir encare arreglat lo registre de la expressió.

Lo que, segons noticias, no té arreglat encare, no es pas aquest ni aquell registre, sino 'ls comptes.

L' Ajuntament encare la déu.

Y de aixó plora l' orga del Sr. Amezua.

La idea que vaig á exposar procedeix de un periódich de Madrit.

Las corporacions públicas, comensant per l' Estat y acabant pels ajuntaments de las capitals que tenen hipódromo, solen concedir premis pecuniaris de alguna quantia als caballs que corren més.

Y en cambi, apenas may se recordan dels artistes que asisteixen á un certamen. Y per lo que respecta als escriptors, ni tant siquiera apenas may, sino lo que se 'n diu may absolutament.

¿Qué vol dir aquest contrast dolorós?

Que en aquest desventurat país se concedeix més importancia á unas potas ben ferradas que no á un cap saturat de inspiracions.

Una altra consideració.

Mentres los amos dels caballs que obtenen los premis solen ser homes opulents que pera res necessitan las sumas qu' en tal concepte percibeixen, los artistes y escriptors, regularment se moren de gana y tal vegada, en la situació que 's troban, una petita cantitat seria la seva fortuna.

¿Qué s' hi ha de fer!

Aixís va 'l mon civilisat á últims del sigle XIX.

DURANT LO DÍA «TERRIBLE.»

—Conténtat ab menjá un ou: aquest s'ill pot durar, y perque la vianda allargui, es necessari estalviar.

DIÁLECH BURGÈS.

—Donchs, cregui, Pepito, que jo ho temia molt aixó de la repartició...

—¡Ja m' ho figuro! Com en vosté hi ha molt y molt per repartir...

Tota vegada que de un quant temps ensá se coloca en las esquelas de defunció 'l reclám, manifestant que 'l difunt «ha recibido los santos sacramentos», crech que no seria ociós colocar sobre la porta de totas las iglesias, un rétol que digui:

«Funerales á precios módicos.»

Tinguin en compte 'ls capelláns alló que deya 'l famós Barnum:

«¿Vols fer negoci? No 't cansis de anunciar.»

Una máxima que pot aplicarse á aquells que fins sent absolts pels tribunals de justicia, no poden obtenir tant fàcilment l' absolució de la conciencia pública:

—Lo banch dels acusats, com si estigués pintat de fresch, sempre deixa.

En Bernat se begué un dia dotse copetas de vi y á la cadira tenia un gat molt blanquet y fi. Veyentlo la seva dona, li digué:—¿Qué fas, Bernat? —¿Qué vols que fassi, Ramona? —digué ell—agafo 'l gat.

Vaig trobá ahí á n' en Ramón anant á cal manescal,

perque 's va fer molt de mal
lo burro de don Antón.

SALDONI DE VALLCARCA.

—Ara potsé agafaré
una plassa, Rovirosa.
—¿Una plassa?... Es poca cosa:
jo agafaria un carré.

ESPANTA BÓLITS.

—¿Cóm es que 'l pobre de 'n Plá
es manco, Sr. Climent?
—Home, Pep, senzillament:
perque li falta una mà.

J. MALLOL.

Don Teodoro Simó,
que va encorvat en excés,
diuhen, perque tè dinés,
que tè bona posició.

JOANET DE BERGA.

Lo coronel passa revista á uns soldats del úl-
tim reemplaç que han
entrat de nou al regi-
ment, y fixantse en un
d'ells, diu:

—Jo aqueixa cara
la conech.

—Podria ser, respón
lo recluta.

—¿Vosté ha servit
ja?

—Sí, senyor.

—Ja deya jo... Si
quan jo veig una fat-
xa ja no se 'm despinta
may més. ¿Y á quin
regiment ha servit?

—A cap regiment.
Hi servit al café Suis.

A un viudo que des-
de la mort de la seva
costella s' havia enca-
nallat de mala mane-
ra, li deya un parent:

—Ne fás un grà
massa, Tóful. Tres mes-
s s' apenas que se 't vá
morir la dona, y des-
de aquell dia que no
surts de la taberna.

—¿Sabs per qué ho
faig?

—Tú dirás.

—Per consolarme:
per ofegar las mèvas
penas en vi.

—Pero, vamos á
veure, ¿ha de durar
molt aquest remey?

—Me sembla que no trobaré consol en tots los
días de la mèva vida.

La mestressa sorprén á la raspa en intim col-
loqui ab un soldat, y exclama:

—¿Sempre 'l mateix!...

Y la criada li respón:

—No es pas veritat, senyoreta: 'l de ahir era
de caballería: 'l de avuy es més bon mosso: 'l de
avuy es artiller.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Es-ta-dis-ti-ca.*
2. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo castell y la masia..*
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Salmerón.*
4. ROMBO.—

P
P A L
P E R L A
P A R D A L S
L L A N A
A L A
S

5. GEROGLÍFICH.—*Per tretzes y sedassos las donas.*

FILLAS DE EVA.

(Fot. Benque y C.^a, de París.)

MME. JUDIC.
Apart sa celebritat,
val molt la pena ¿vritat?

TRENCA - CAPS

ACENTÍGRAFO.

Lo germá del Sr. Cot
va matar una *total*
mentre 's menjava una *tot*
en lo *total* de 'n Marsal.

F. CARRERAS P.

SINONIMIA.

En la nit de Sant Joan
una *total* vaig comprar
per poderla regalar
á una *tot* del meu davant.

ROMA ESPINAT.

TRENCA CLOSCAS.

ANSELMO DORADO VIEVETI.

Combinar las lletras de
aquests tres noms sent de
manera que dongan per
total lo de tres teatros de
aquesta ciutat.

J. CASAS C.

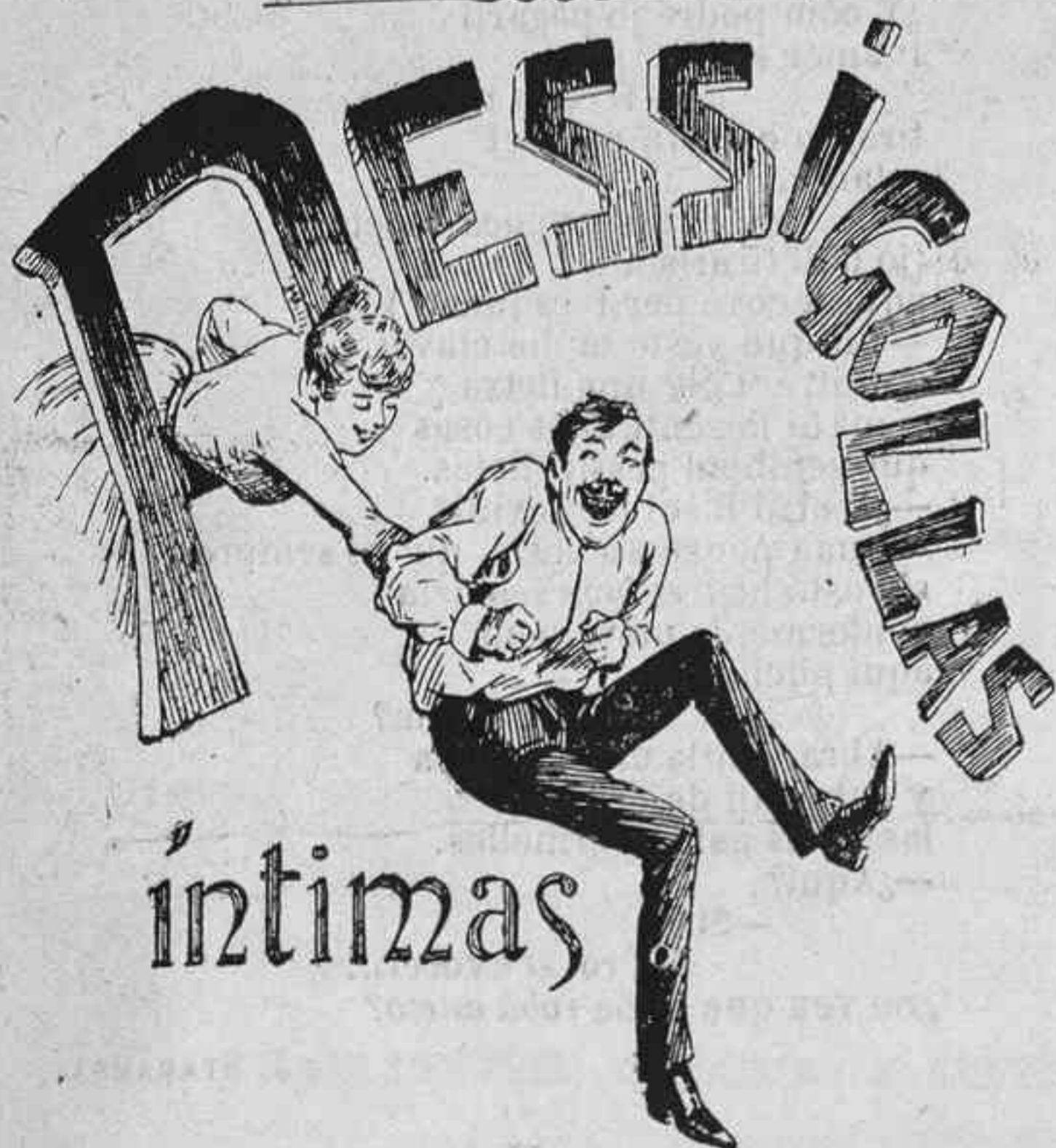
ROMBO.

Primera ratlla vertical
y horisontal: consonant.

LOPEZ-EDITOR. Llibrería Espanyola. Rambla del Mitj, número 20, Barcelona.

Obra nova

PER M. FIGUEROLA Y ALDRUFEU
Preu UN ralet.

LEY VIGENTE
para la elección de
CONCEJALES
Un tomo encuadernado en tela, Ptas. 1'50.

Cartilla electoral
ajustada á la vigente
LEY DEL SUFRAGIO
Un tomo encuadernado en tela, Ptas. 1.

MARTÍNEZ BARRIONUEVO
JUANELA
NOVELA ESPAÑOLA
Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

2.ª edició ¡¡JA HA SORTIT!! ¡¡JA HA SORTIT!! 2.ª edició

UN VIATJE DE NUVIS

Humorada en vers per C. GUMÁ, ab dibuixos de M. Moliné
Preu 2 ralets per tot arreu.

Obra nova de APELES MESTRES

GAZIEL

Poema ilustrat per l' autor
Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

Ha salido á luz

AL PRIMER VUELO

(IDILIO VULGAR)

POR JOSÉ M.ª DE PEREDA

ILUSTRACIÓN DE APELES MESTRES

Dos tomos, Ptas. 8. Encuadernados, Ptas. 10.

C. SUAREZ BRAVO

GUERRA SIN CUARTEL

Novela premiada por la Real Academia Española

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

TODO EN BROMA

Versos de VITAL AZA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

Prólogo de PICÓN
Intermedio de ESTREMERÁ
Epilogo de RAMOS CARRIÓN

¡Y NADA MAS!

AVÍS IMPORTANTÍSSIM

DEMÀ DISSAPTE, DIA 9 DE MAIG, SORTIRÁ
NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

DESTINAT Á DAR COMPTE DE LA **FESTA DEL TRABALL**

Lo número va flustrat pels coneguts dibuixants M. MOLINÉ, A. MESTRES y R. MIRÓ

NOTA.—Tethom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No respóném de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

PROLETARIAS SATISFETAS.

Dugas cambreras que, convensudas per las observacions dels seus senyorets, no han volgut secundar la huelga.

—Segona: un abrich.—Tercera: una planta.—Quarta: comarca catalana.—Quinta: cos legislador.—Sexta: prenda de roba.—Séptima: consonant.

DALMAU DE RODA.

XARADAS.

I.

DIÁLECH DE TERRAT.

(Personas: un senyoret que ha anat per pendre la fresca, una criada que ha pujat per estendre roba neta y jo darrera una porta aguantantlos la .. conversa.)

—Ay, Pepeta li asseguro que l' estimo molt.

—¿De veras?...

donchs veji, no 'n fa la cara...

—Pro 'm faig molts tips...

—¿D' escudella?...

—De pensá ab vosté.

—¿Ab dos? vaja,

que sempre está de brometa.

—Lo qu' estich es, disposat á ser seu si vol ser mèva.

—Ja ho tres que vol dir: ¿no veu que jo soch una raspeta y vosté es un senyoret que 's mereix una d' aquellas que sempre portan sombrero y tot lo día 's passejan ..?

—Prima, prima; si escoltarme vol una segon-primera, li juro per la quart prima d' aquesta total que penja, ferla á vosté més felissa que cap reyna ni marquesa.

—Com que 'ls homes devegadas... pero... (seguimli la beta) si parlés formal...

—De serio; vosté m' agrada.

—(¿Ara veyas...!)

¿Y cóm podré jo pagarli l' amor seu?

—D' una manera; tirantme algún petonet quan...

—Si qu' es poca coseta; (jo ja li tiraría ara aquest cove per l' esquena)

—Perque vosté m' ha clavat á dintre 'l cor una fletxa y m' hi fa sentí unas cosas que semblan pessigolletas.

—¿Y aixó li sol fer sovint?

—Quan penso ab vosté, qu' es sempre; si vosté hi tres-invers-quarta conforme, la mèva pena aquí puch calmar.

—¿Y cóm?

—Abrassantla una miqueta y cubrintli de petóns las sèvas galdas vermellas.

—¿Aquí?

—Sí.

—Pro, senyoret...

¿no veu que hi ha roba estesa?

J. STARAMSA.

II.

Hu-girat molts ne tením: aliment n' es ma segona, hu-tres-invers passió bona que tots los del mon sentím. Y lo Tot d' esta xarada es lo nom de ma estimada.

CANDOR SALAMÉ.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 7.—Vocal.
- 2 3.—Mineral.
- 7 8 7.—En tot aucell.
- 2 3 6 7.—Instrument musical.
- 6 7 8 4 7.—Part humana.
- 4 7 3 2 4 7.—Serveix al billar.
- 8 8 2 1 7 3 4.—Apellido catalá.
- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nació europea.
- 4 2 3 4 5 6 7.—Animal.
- 2 1 2 3 4 2.—Ciutat.
- 7 3 5 6 7.—Animal.
- 1 2 4 7.—Part animal.
- 6 7 4.—Animal.
- 8 7.—Nota musical.
- 2.—Vocal.

CO-FA.

GEROGLIFICH.

×
mos
LO
LO
SI
III

P. V. BOTIGUER.

BARCELONA:

Inap. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatre, 21 y 23.